

JENNIFER DUGANOVÁ

některé
holky
ano

COO
BOO

Některé holky ano

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jennifer Duganová

Některé holky ano – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JENNIFER DUGANOVÁ

některé
holky
ano

COO
BOO

Přeložila Romana Bičíková

Copyright © 2021 by Jennifer Dugan
Translation © Romana Bičíková

ISBN tištěné verze 978-80-7661-479-6

ISBN e-knihy 978-80-7661-486-4 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-487-1 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-485-7 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Všem, kterým láska někdy převrátila
život vzhůru nohama*

1

RUBY

Na tenhle únik se musí chytře. Nejdřív pod Tylerovu paži – která mi těžce leží na břiše – vsunu prsty. Zlehka ji přizvednu a centimetr po centimetru se posouvám k pravé straně postele. Jakmile jsem skoro volná, popadnu jeden z jeho polštářů, rozehřátých od toho, jak na něm ležela moje myšlenkami přesycená hlava, a strčím mu ho pod ruku. Když budu mít štěstí, Tyler si v měsíčním světle, které do jeho zabordeleného pokoje proudí oknem, polštář s něžným chrupnutím přivine k sobě a bude spát dál. Když nebudu mít štěstí, probudí se a začne se vyptávat, kam jdu: *Zůstaň, Ruby. Ruby, prosím. Ruby, přece se se mnou můžeš ještě trochu pomazlit.* Na to teď nemám energii.

Tylerovi do obličeje padají rozčuchané hnědé vlasy. Ve spánku se pousměje a přitiskne si k sobě polštářovou náhradu. Dneska mám štěstí – ve všech významech toho slova. Popadnu svoje kovbojské boty, pozůstatek milionu soutěží krásy ve stylu Divokého západu, kterými jsem se za ty roky proušmívala, a bosky

se vyplížím ven z domu. Dávám pozor, aby dveře nepráskly a neprobudily Tylerovy rodiče.

Venku blikne světlo spuštěné detektorem pohybu, já si nazuju boty a namířím si to přímo k autu, mému záchrannému kruhu, mé spřízněné duši, nebesky modrému Fordu Torino z roku 1970. Jasně, je to fakt stará šunka, ale je to taky jediná věc na světě, která je doopravdy moje. To *já* jsem si ho prolezlé rzí a hnilobou koupila za tři sta babek ve výprodeji pozůstalosti po prasetě Maeve. *Já* jsem pátrala na šrotištích a bleších trzích po náhradních dílech a dala ho kousek po kousku dohromady. *Já* jsem ho navrátila k jeho kráse a lesku. *Já*. Nikdo jiný.

No dobře, možná mi s tím trochu píchl Billy Jackson, nejmíň křivácký automechanik ve městě, ale stejně.

Sednu za volant a zařadím neutrál, povolím ruční brzdu a nechám auto volně couvat z kopečka po dlouhé příjezdové cestě od Tylerova domu až na ulici. Teprve tam otočím klíčkem v zapalování. Auto s rachotem ožije, zní to spíš jako zuřivé vrčení než něžné vrnění. Potlačím touhu motor pořádně vytúrovat – Bože, ten zvuk fakt miluju – a rozjedu se domů, cítím se svobodná, jako bez tíže, uvolněná a šťastná, spokojená tak, jak to jde jenom v té maličké škvíře volnosti mezi prací a povinnostmi.

Ne, že by Tyler byl povinnost – nebo práce, to už vůbec ne. Je to sympaták a trávíme spolu oboustranně příjemný čas. V jiném vesmíru bychom spolu nejspíš chodili. Jenže žijeme v tomhle vesmíru, a tady miluju jen a pouze dvě věci: spánek a svoje auto.

Tyler je něco, co mi pomáhá odbourat stres, naplnit potřeby, prostě si užít. Nic víc. Máme dohodu, něco na způsob *kamarád taky rád*. Žádné závazky. Kdyby mi zítra zavolal, že chce pozvat nějakou holku na rande, řekla bych mu *Jo, jdi do toho, hlavně když to nebude já*, a myslela bych to vážně. A doufám, že on by mi řekl to samé. Což je důvod, proč od něj odjízďím dvě hodiny potom, co mi přišla esemeska, ve které stálo jen: **zejtra mám důležitéj zápas, nechceš se stavit?**

Ach, jak romantické.

Na druhou stranu, já mu před pár týdny poslala zprávu: **ráno mám další soutěž krásy, přijdeš mě rozptýlit?** A za pár minut už mi lezl oknem do pokoje.

Není to prostě něco trvalého, ale jen podle potřeby. Jsou lidi, co se jdou zhulit, a já s Tylerem si místo toho dáme dvacet minut konsenzuálního sexu s ochranou – fakt používejte kondom, lidi –, následovaného rozpačitou konverzací o tom, že když se hned po akci seberu a odejdu, připadá si on divně. Proto se od něj tajně plížím pryč, až když usne: ideální kompromis, aspoň z mé strany.

Zajedu na prašné prostranství vedle našeho obytnáku. Náš mobilní dům nejspíš působí trochu chudě, ale je náš a je to domov. Jen můj a mámin. Teda aspoň většinou. V lepších časech.

Jenže v kuchyni se svítí, v obýváku pableskuje zapnutá televize, a já se zachmuřím. Máma má noční směnu, uklízí v kancelářských budovách, a její auto tu není, což znamená, že tohle není jeden z těch „lepších časů“. Nic by mě z povznesené dobré nálady nestáhlo na zem rychleji než fakt, že budu muset čelit máminu přítelovi.

Chuck Rathbone s mojí mámou střídavě chodí a nechodí už několik let, a bohužel pro mě spolu v poslední době spíš víc chodí, než nechodí. „Začíná to bejt vážnější,“ slyšela jsem ji jednou vykládat kamarádce. Což taky znamená, že má Chuck neomezený přístup k nám domů. A k tomu taky *žere naše jídlo a plýtvá elektřinou*, i když si to nemůžeme dovolit.

Chápu, proč Chuck nedokáže moji mamku nechat na pokoji – máma je ten typ krasavice, jejíž krásu nesedřou ani těžké manuální práce a životní smůla, bývalá královna krásy a uchazečka o titul Miss Teen USA, dokud se jí před osmnácti lety na těhotenském testu neobjevila ta zatracená druhá čárka. (Promiň, mami.)

Co ale nechápu, je, proč ho máma vždycky vezme zpátky. Chuck je objektivně řečeno nejhorší na světě.

Kdybch si nebyla naprosto jistá, že Chuck mě slyšel přijet – motor mého auta není zrovna tichý a já to tak obvykle mám ráda –, přespala bych u svojí nejlepší kámošky Everly. Jenže kdybch teď odjela, Chuck by to stoprocentně vyslepičil mámě a mě by čekala přednáška, o kterou fakt nestojím. Být drzá na mámina přítele je na škále od „potřebuje vyměnit olej“ k „zadřený motor“ zhruba na úrovni „vadné hlavové těsnění“ – není to nic smrtícího, ale jako u všeho, co se týká mojí mámy, je to drahé a obtížně se to opravuje.

Vypnu motor a naslouchám, jak s cvakáním chladne ve svěžím jarním vzduchu. Zálona v okně obýváku se pohne, Chuck se k němu nejspíš dopotácel, aby se podíval, co dělám a proč ještě nejsem vevnitř. Sáhnu na zadní sedadlo pro tašku divadelních šminek, pro které mě poslala máma, a vystoupím.

Otevřu vrzající vchodové dveře a nevšímám si upadávajícího obložení vedle nich. Překročím podezřele vyhlížející flek na koberci. Předsíní se ke mně přiřítí pětice zuřivě řafajících teriérů. Mámina další pýcha a radost. Bože, prosím, ať mi neřádili v pokoji, protože nejsou pořádně naučení, že se čurá venku – a tím myslím, že nejsou vůbec naučení.

„Ať ty čokli sklappnou!“ zahuláká Chuck z kuchyně, kde si otvírá lednici. Jako by mě snad poslouchali. Jako by poslouchali kohokoli. Máma má radši, když jsou psi trochu divočejší, prý je to tak víc přirozené. Já bych byla osobně radši, kdyby se jejich „přirozenost“ projevovala jen v místnostech s vinylovou podlahou.

Kleknou si ke smečce a hladím co nejvíc pejsků, co nejrychleji to jde, zatímco ostatní na mě dorážejí a při honbě za pozorností mi zarývají dráčky do kůže. „Pšš, pšš, pšš,“ tiším je. Povede se mi je uklidnit tak, jak se dá uklidnit pět nevybouřených Jack Russell teriérů, kteří se jen zřídkakdy podívají ven.

„Zatracený psiska,“ utrousí Chuck, když si nese dvě plechovky piva k polohovacímu křeslu před televizí, z níž řvou zprávy Fox News. Jako obvykle. Plácne sebou do křesla a pivo mu kape

na vyšisované černé triko s nápisem NEŠLAPEJ PO MNĚ. Vypadá to, že se už pár dní neholil, v hnědém strništi má tu a tam šediny. „Jdeš nějak pozdě.“

„Jo, promiň. Byla jsem u kamarádky, učily jsme se,“ odpovím. Psi usoudili, že očichávat jeden druhému zadek je zajímavější než na mě skákat, a tak se postavím. Napadne mě, jestli ze mě necítily Tylerovu kočku.

Chuck zakmitá obočím a na proplešlé hlavě se mu komicky třesou poslední chomáče vlasů. „Na takovej kec ti možná skočí tvoje máma, ale já vím, co holky jako ty dělaj po nocích, a učení to rozhodně není.“

„Co ty vůbec víš o učení?“ odpálkuju ho. Štve mě, že má pravdu, ale to zadostiučinění mu nedopřeju.

„Z řešení matematickejš ůloh cucfleky obvykle nevznikaj.“ Chuck se zachechtá a pak se otočí zpátky k mluvící hlavě v televizi.

Krucí, Tylerc, přece jsem řikala, že nechci na kůži žádně stopy. S hořícími tvářemi si sáhnú na krk.

„Hele, v pohodě, já to tvý mámě nepovím.“

Podívám se na něj a čekám, v čem bude háček.

„Pocem, kotě,“ řekne Chuck, ale já zůstanu stát na místě, připravená na rychlý únik. Chuck se se spikleneckým pohledem předkloní. „No tak cos teda celou noc prováděla, co?“

„V kolik přijde máma?“ změním téma a vycením v úsměvu až příliš mnoho zubů.

Chuck se zamračí. „Nevím. Povídala, že tenhle tejdén to jde pomalu. Přišli o dalšího zákazník.“

„Takže tu může bejt každou chvílí?“ zeptám se a Chuck se znovu obrátí k televizi. „Půjdu si lehnout. Dobrou noc.“

„Fakt si se mnou nedáš?“ Ukáže na druhou plechovku piva na tácku. To si vážně myslel, že se tu s ním ožeru a budu celou noc čučet na konzervativní sráče, jak z televizní obrazovky plivou jednu lež za druhou? Ne, díky.

„Zejtra je škola.“

„Copak tobě záleží na škole?“ V televizi za mnou dál blábolí moderátor. Zabodnu pohled do zdi a zhluboka se nadechnu.

Na tohle mu neskočím.

„Z těchhle keců ti shnije mozek, Chucku,“ prohlásím, popadnu dálkové ovládání a televizi vypnu.

Protože se nehodlám nechat zastrašovat ve svém vlastním domě. Nenechám se napadat od nějakého blbečka, co se rozvaluje v mámině polohovacím křesle, které jsem jí před lety koupila za výhru v soutěži Malá Miss Klobouček. Nebudu se bát žádného Chucka Rathbonea na světě.

„Vyliž si.“ Chuck se uchechtne, lokne si piva a zase televizi zapne.

Odpeláším do svého pokoje, zamknu za sebou dveře a modlím se k jakémukoli božstvu, co mě vyslechne: *Prosím, ať tohle není i moje budoucnost.*

2

MORGAN

„Máš všechno?“

„Jo.“

„Peníze na oběd?“

„Jo, mám peníze na oběd.“

„Rozvrh a rozpis tréninků? Říkali, že trénink většinou trvá až tak do půl šestý.“

„Jo, potom se projdu pěšky domů, nebo se ještě proběhnu.“

„Dobře. Obvykle jsem v práci do půl sedmý, tak se neboj, kdybys dorazila domů dřív.“

„Kristova noho, já se nebojím. Zvládnu být doma sama.“

„Jen pro tebe chci to nejlepší. Zasloužíš si to, po tom všem, co...“

„Mohli bysme o tom nemluvit? Nový začátek a tak podobně?“

„No dobře. Co by teď řekla máma?“

„Co já vím. ‚Mám tě ráda‘? ‚Užij si to‘?“

Dylan se usměje, ale v očích má vážný pohled. „Mám tě rád. Užij si to.“

„Ty vado, Dyle. Za prvý absolutně nezniš jako máma, budeš na tom muset ještě zapracovat, a za druhý si myslím, že to dočasný poručnictví bereš trochu moc vážně.“

„Jen to nechci podělat,“ opáčí Dylan. „Máma s tátou by mě zabili, kdybych tě rozbil nebo ztratil nebo co se to s dětma dělá.“

„Vole, je mi sedmnáct.“ Zaúpím a svážu si dlouhé hnědé vlasy do culíku.

Auto za námi zatroubí a někdo křikne: „V tomhle pruhu se neparkuje, slouží jen k vysazení. Koukejte sebou hnout.“

„Krucíš,“ sykne Dylan a podívá se do zpětného zrcátka.

„Jo, ani peklo nezuří jako mamka v domácnosti, co jde pozdě do kavárny na lattéčko,“ ušklíbnu se. „Hele, fakt se o mě neboj, budu v pohodě. Měl bys jet.“ Letmo ho jednou rukou obejmou a pak vystřelím z auta, aby mě už nestihl zastavit.

Jenže navzdory tomu, co jsem Dylanovi právě řekla, nemám nejmenší potuchy, co teď. Projde kolem mě skupinka kluků a holek, smějí se na celé kolo a vůbec si nevšímají toho, že jsem tu nová. Chci si hodit batoh přes rameno – a v tu chvíli zjistím, že ho nemám. Sakra.

„Dylane!“ zařvu, jenže on mě už samozřejmě na opačné straně parkoviště a s vytaženými okénky neslyší. A tak udělám to, co mi jde nejlíp: rozběhnu se. Běžím, a to hodně rychle. Letím po parkovišti, proplétám se mezi řadami aut, doufám, že se mi povede ho dostihnout, protože se v zácpě vzniklé před výjezdem šine mnohem pomaleji. Už jsem skoro u něj, už jen jedna řada – a najednou se ozve troubení a skřípení pneumatik a já strnu.

Sotva pár decimetrů od mé kyčle je nárazník pekelně nablýskaného modrého auta. To jako fakt? Ohlédnu se právě včas, abych viděla Dylanovo auto vyjet ze školního parkoviště a zmizet v provozu.

„Krucinál!“ Nebýt téhle pitomé rachotiny, doběhla bych ho. Nestála bych uprostřed parkoviště před novou školou bez

rozvrhu, sešitu i jedné jediné debilní propisky. „Jseš normální?!“ Prudce se otočím a bouchnu otevřenými dlaněmi do kapoty. „Koukej, kam jedeš!“

Zvednu oči, abych toho nepochybně namistrovaného macho kreténa za volantem toho příšerného sportáku probodla pohledem, ale místo toho na mě hledí ty nejmodřejší oči, co jsem kdy v životě viděla – které se na mě vzápětí přimhouřeně zamračí.

„To ty tady běžíš jak cvok prostředkem parkoviště,“ řekne holka, vyskočí z auta a nevybíravě mě odstrčí, aby si prohlédla kapotu. „Jestli tam najdu jen jedno škrábnutí...“

„Málem jsi mě zabila!“

„I kdyby, mohla by sis za to sama,“ oduší ona a narovná se, takže si hledíme přímo do očí. „Kam jsi vůbec běžela? Škola je tamhle, pokud sis nevšimla.“

A... ne. Ale ne. Ne, ne, ne. Je tak... hezká. A než si v tom stihnu zabránit, můj mozek už nepříliš nápomocně dává dohromady seznam věcí, na které bych právě teď neměla myslet. Třeba na to, jak by se její dokonale opálená ruka vyjíkala v mojí bledší a různovější. A jestli pod tou přiléhavou šedou mikinou a obscénně těsnými džínami má opálené obrysy plavek. Panebože, jsem fakt úchyl.

Bylo by mnohem jednodušší se na ni dál zlobit, kdyby opravdu byla nějaký namachrovaný debil, ale tohle je velká komplikace. A jestli se z toho chci dostat, aniž bych se ztrapnila, bude to vyžadovat celkový restart systému. Za prvé: zavřít pusy, protože momentálně ji mám dokořán, jako bych právě viděla zázrak. Za druhé: co nejrychleji sebrat rozum do hrsti.

Objektivní část mého mozku chápe, že ta holka je technicky vzato děsná. Jenže ta neobjektivní touží se jí zeptat, jak se jmenuje a jestli mi na sebe dá číslo a jestli s někým chodí a co by říkala na vztah s lehce diskreditovanou hvězdnou běžkyní, co je na holky.

„Haló! Na něco jsem se tě ptala.“ Zamává mi rukou před nosem. A to pomůže. Prosím, chovej se dál jako kráva.

„Zapomněla jsem si u bráchy v autě batoh,“ odpovím hned, jak mi znovu naběhne mozek. „Snažila jsem se ho doběhnout, než odjede.“

„A proč jsi mu prostě nezavolala?“ upře holka významný pohled na mobil, který mi vyčuhuje z kapsy. A jako jo, dobrá otázka.

„Instinkt?“ nadhodím. „Jsem běžkyně. Prostě běhám.“

„Jo, no, tak ale neběhej tady. Tohle je parkoviště. Prostě se tu parkuje,“ opičí se po mně výsměšně.

„Bylo to naléhavý.“

Holka frkne a stáhne si vlasy – špinavě blond, s pramínky vyšisovanými melírem skoro k smrti – do ležérního drdolu na temeni hlavy. „Máš štěstí, žes mi tou ránou auto nepoškrábala...“

„To nebyla žádná rána, jen jsem se o něj lehce opřela oběma rukama.“

„Jo, jasně. No, dobrá zpráva je, že tě to nebude stát nic víc než prachy na myčku, abych smyla otisky těch tvých špinavých prack.“ Uculí se takovým krutým způsobem, a ten úsměv by mi neměl převrátit útroby vzhůru nohama, ale přesně to udělá. A jako vážně? Jako vážně?! To se mi fakt aspoň jednou nemůže poštěstit, aby mě nepřitahoval někdo, kdo by si mě bez hnutí brvou namazal na chleba?

„Nebudu ti platit myčku jen proto, že jsem ti jednou sáhla na auto.“

Holka pokrčí rameny a vrátí se k otevřeným dveřím na straně řidiče. „Aspoň jsem to zkusila. Stejně už by si ho zasloužila.“

V tu chvíli mi klesne čelist, ne úžasem, ale vztekem. „Zkusila? To si... Vždyť jsi mě skoro srazila! Málem jsi mě zabila a pak ses mě pokusila vmanipulovat do zaplacení myčky, kam jsi stejně měla v plánu jet? Co ty jsi za příšeru?“

„Taková, co si nezapomněla batoh a nepříjde pozdě na třídnickou hodinu,“ odsekne holka, vklouzne za volant a zařadí zpátečku.

„Krávo!“ zařvu na ni a nádvakem vztyčím prostředníček, ale ona jen zvedne oči v sloup a zasměje se.

Mám dost rozumu na to, abych počkala, než bude z dohledu. Teprve pak přiznám porážku a vytáhnu telefon. Dylan to zvedne po prvním zazvonění, v hlase paniku. Jakmile ho ujistím, že jsem vážně v pohodě, nenastal konec světa a fakt se mi za těch pět minut, co mě tu vysadil a odjel, nestalo nic nezvratně špatného – kromě toho, že mě málem přejela ta nejdřezší drzounka z Drzákova, o čemž se mu rozhodně nezmíním –, uklidní se a slíbí, že mi batoh přiveze.

Najdu si lavičku poblíž atletického oválu, s výhledem na parkoviště, a čekám. A to jsem chtěla dneska ráno dorazit do školy brzo, abych měla čas najít svoji třídu. Na atletické dráze běhá několik holek, nejspíš členky místního školního týmu, a já přemítám, jestli je to osobní trénink, nebo běhají kolečka za trest. Moje bývalá trenérka na škole St. Mary's je dávala děsně ráda. Vždycky prohlašovala, že přivstat si je dobré pro duši, ale moje tělo s tím z celého srdce nesouhlasilo.

Když kolem mě probíhají, jednu z holek poznám: je to Allie Marcettiová. Párkrát jsme se potkaly na závodech, takže ji tak trochu znám. Je rychlá, ale ani zdaleka ne tak jako já a rozhodně ne tak dlouho. Nikdo neudrží rychlost tak dlouho jako já. Nebo minimálně nikdo tady. Beztak se ke mně doneslo, že Allie se chce během své poslední středoškolské sezony zaměřit na krátké tratě.

Proběhnou kolem, culíky za nimi vlají, a já poklepávám nohou a přeju si, abych mohla běžet s nimi. Nemůžu se dočkat odpoledne, kdy se konečně opřu chodidly do oválu, poženu se vpřed, dokud mě nezačnou pálit svaly a žaludek se mi stáhne a... zarazím se a připomenu si, že ještě nejsem oficiální členkou jejich týmu, ne, dokud mě bývalá škola neuvolní.

Jestli mě uvolní. Ale vzhledem k tomu, jak vysoko jsem byla v žebříčku, neměla trenérka lehkootletického týmu mojí nové

školy problém mě nechat s týmem posledních pár měsíců trénovat. Dokonce jsem podepsala předběžnou smlouvu s týmem svojí vysněné univerzity – ačkoli tahle dohoda je prozatím „pozastavená“, dokud se „nevyšetří ten incident“.

Už jsem strávila spoustu času přesvědčováním sebe sama, že je to v pohodě a vůbec mě to netrápí. Že přechod od vycházející atletické hvězdy k původkyni středoškolského skandálu je úplně normální věc, se kterou se dokážu vyrovnat – a navíc jsem přece věděla, že k něčemu takovému dojde. Jenže když se teď dívám na tyhle holky, jak probíhají cílem, nemůžu se ubránit myšlence, že bych to měla být já, na své bývalé škole, obklopená bývalými kamarádkami.

Máma pořád opakuje, že nebude trvat dlouho a budu moct zase závodit a s mojí vysněnou vysokou školou se všechno vyřeší. To, že dostanete na výběr – buď odejít sama, nebo se nechat formálně vyloučit ze školy, se kterou se teď vaši rodiče soudí kvůli celé řadě věcí, včetně obvinění z diskriminace a šikany –, zjevně nepřispívá k dojmu, že vaše nová trenérka se snaží přetáhnout jinému týmu elitní atletku. Můžu jen doufat, že Středoškolská atletická asociace s tím bude souhlasit, až konečně vydá oficiální stanovisko.

Trenérka mě sem nepřetáhla. Jen jsme obě měly štěstí, že můj starší bratr má byt zrovna ve městě, kde je i škola s poměrně slušným lehkootletickým týmem, který závodí ve stejné divizi jako můj bývalý tým, a v tomhle slušném týmu je dokonce i volné místo pro jednu dálkařku. Kdyby to bylo na mně, ještě pořád bych běhala se svojí starou partou na škole St. Mary's. Jenže na mně to není.

Takhle to dopadá, když vám dojde trpělivost s učitelem, který vám oznámí, že homosexualita je proti školnímu řádu vaší debilní soukromé střední školy... a pak se rozhodne vám kvůli vaší orientaci udělat ze života peklo.

Když se to celé seběhlo, zkusili mě naši nechat na domácí výuce. Naivně jsme si mysleli, že když odstraním tuhle jednu část

svého života, všechno ostatní zůstane při starém. Jenže pak se toho chytla místní redakce zpráv a já začala mít pocit, jako by mě všichni sledovali nebo tak něco. Nejdřív jsem si to nejspíš jenom namlouvala, jenže pak se se mnou přestaly bavit moje kamarádky a jejich rodiče přestali odpovídat na zprávy mým rodičům. Pak už jsem odtamtud prostě musela vypadnout.

No nic. Žádná sebelítost. Nový začátek. Nové já. Hrdě out. Stát si za svým. Paráda! Jen by to povolení závodit mělo přijít ještě před státním mistrovstvím, jinak mě budou muset přivázat řetězem k lavičce, abych nevběhla na trať spolu se závodnicemi. Svoji poslední středoškolskou atletickou sezonu si prostě nenechám proklouznout mezi prsty, to přísahám.

Ozve se první zvonění a všichni se hrnou do budovy, během pár vteřin se z parkoviště a okolí školy stane město duchů. A já tu sedím a dál čekám na Dylana. Už teď mám se svým novým začátkem zpoždění.

3

RUBY

Když mi ukáže vztyčený prostředník, zasměju se. Protože to jako vážně? Já že jsem hajzl? To ona se řítí mezi řadami zaparkovaných aut jako naspídaná veverka. Jestli se tu někdo chová jako debil, je to ona. Rozhodně. No a co, že jsem se z toho pokusila vytřískat peníze na automyčku? Praštila moje autíčko do kapoty. Má štěstí, že jsem jí ty pracky rovnou neufikla.

Zajedu na parkovací místo, dost daleko na to, aby na mě neviděla, ale já na ni vidím pořád, i na ty její hnědé oči plné hněvu. V jednu chvíli jí do nich zasvítilo slunce tak, že vypadaly skoro zlatě. Ne, že by mě ona nebo její hnědé, skoro zlaté oči nějak zajímaly. Spíš jsem trochu zvědavá. Naše škola není moc velká, většinu lidí tu znám odmalinka. Nové spolužáky tu moc často nemáme, a už vůbec ne takhle před koncem školního roku – za tím musí něco být.

Někdo se zaklepáním na okno dožaduje mojí pozornosti, a když se otočím, vidím, jak se na mě šklebí Everly, jediný člověk kromě mě, co se může dotknout mého auta. Stáhnu okénko

a Everly couvne a prohrábne si svoje bujné kudrny. Jeden z kluků z lakrosového týmu, co právě prochází se spoluhráči kolem, na ni zahvízdá, uculí se a pro jistotu ještě dodá „sekne vám to, dámy“.

Everly nespokojeně zamlaská. „Kéž by se o tobě dalo říct to samý, Marcusi.“

Marcus si teatrálně přitiskne dlaň na hrudník a pozadu odchází, zatímco jeho kámoši se sborově pochechtávají a dělají „au“.

Tohle se Everly stává často. Jako jasně, když vypadáte jako mladší verze Rihanny, dá se to čekat, ale stejně. Já teda stokrát radši beru „sekne vám to, dámy“ než ty věci, co od lidí slyším, když nejdu s Everly. Jenže tak to prostě chodí, když vás skoro všichni považují za lůzu, co se stejně nechá za chvíli zbouchnout, začne rodit jedno dítě za druhým a ničit lidem životy nebo tak něco.

Posunu sedadlo dopředu a odstrčím lodičky, stepařské boty a pár obalů na šaty, abych dosáhla na školní batoh. „Víš, že je do tebe blázen.“

„Já vím,“ zazubí se Everly.

„Ale?“

„Ale nic. Na rande mě ještě nepozval a já ho rozhodně zvat nebudu.“

„No teda,“ frknu, když spolu vyrazíme ke dveřím školy. „A to jsem si myslela, že rovnoprávnost a ženská emancipace už za ty miliony let někam pokročila. Jestli se ti Marcus líbí, tak do něj jdi, ne?“

„Říká holka, co příběhne pokaždý, když jí Tyler Portman napíše o sex.“

„Hele jako.“ Zvednu ukazováček. „Nestydět se za svoji sexualitu není nic špatného. Já mu o sex píšu stejně často jako on mně. A máme dohodu. Žádný city, žádný soužení...“

„Vždyť on je do tebe zamilovanej.“

„To teda není!“

„Ten cucflek, co máš na krku, teda říká něco jinýho.“

Rychle si na kůži připlácnu ruku. „Vždyt jsem si na něj dala make-up!“

„Jo, no, asi ne dost.“ Everly se zasměje. „Ale dobrá práce, to se musí Tylerovi nechat. Fakt se musel snažit, když je ten cucflek vidět i přes ty tuny samoopalovacího nástříku.“

„Za ten může máma,“ rozpráhnu ruce a zamračím se, když vidím v nastříkaném opálení rozmazané pramínky potu.

„No, tak mámě vyříd, že jestli z tebe udělá další Kardashianku, přestanu tě fotit, prostě z principu. Dokud se nevrátíš k barvě kůže, kterou ti nadělil Bůh.“

Frknu. Sama už ani nevím, jaká barva to je. Moje kůže, neh-ty a vlasy už odmala podstupují jedno kolečko solárka, lakování a odbarvování za druhým. Občas – pořád? – mám sto chutí to ze sebe všechno sloupnout a podívat se, kdo pod tím nánosem vůbec jsem.

„Myslíš, že si dělám srandu?“ ušklíbne se Everly. „Možná, že kdyby tvoje máma za ty fotky na Instagram měla platit, nechala by tě konečně na pokoji.“

Everly je posedlá focením a na jejích fotkách je to vidět. Je fantastická. Posledních pár let mi dělá oficiální fotky a taky do-dává obsah na instagramový účet, který mi spravuje máma ve víře, že mi to vynesou modelingové zakázky nebo tak něco, ale zatím mi to vyneslo jen oplzlé zprávy od úchyláků.

Ale nepředstavujte si žádné nastylizované snímky a propa-gované posty. Everly je královna nenaaranžovaných momentek. Pořád má na krku svůj Nikon a fotí, když to nejmiň čekáte. Její maturitní umělecký projekt je celý založený na myšlence, že momentky vám ukážou, jaký člověk doopravdy je, když se nehledá.

O mně se to ale nedozví, protože já se hlídám vždycky.

Stáhnou si z vlasů gumičku a rozpustím si je. Snažím se je na-čechrat kolem ramen a krku tak, aby nebyl vidět ten cucflek. „Lepší?“

Everly zalétne pohledem k Marcusovi, ke zbytku lakrosového týmu už se připojil i Tyler. „To asi záleží, koho se ptáš.“

„Kristova noho, Everly. Cucflek je známkou přehnaně rozdivočelý noci, ne vyznání nehynoucí lásky!“

„Mhm, no ale co když to spojíš s tím jeho věčným *neopouštěj mě, Ruby, proč u mě nikdy nepřespíš až do rána?*“ Everly sepne ruce jako k úpěnlivé prosbě.

„Ani omylem.“ Strčím do ní, ale zároveň se směju.

„A jéje,“ zalapá po dechu ona.

„Co?“ Rozhlížím se a snažím se zjistit, co ji tak rozhodilo, ale jediná věc, která dneska není jako obvykle, je ta nová holka, co trucovitě sedí na lavičce opodál.

„Ale nic. Jen na povrch prosakují tvoje daddy issues.“

„Trhni si,“ odseknu, ale nemyslím to až tak vážně. Jestli je na světě jeden člověk, co mi pravidelně a upřímně dává sežrat moje nedostatky, je to Everly. „To nejsou daddy issues. To je *nechci se vázat na pitomečka ze střední a skončit jako moje máma.*“

Everly otevře pusku a chce ještě něco dodat, ale já už ji neslyším, protože hlasité první zvonění nás všechny žene do budovy a nikdo z nás nechce mít neomluvenou absenci.

„Právě včas,“ prohodí směrem ke mně Everly. Dojdeme Marcuse a jeho skupinku a Marcus ji obejmeme kolem ramen a pošeptá jí do ucha něco, co ji rozesměje.

Tyler stojí z jeho druhé strany a jen se dívá. Drží se trochu zpátky, zpomalí, aby mohl jít vedle mě. Podle všech měřítek je to kus – metr osmdesát pět, štíhlé tělo a svaly vypracované hraním lakrosu, rozčuchané vlasy a taková ta tvář, co se celá rozzáří, když se zasměje.

Upřímně řečeno bych nejradši zdrhla – cokoli je lepší než tenhle rozpačitý taneček ráno poté. Jenže máme společnou první hodinu.

„Zase jsi odešla,“ pronese, když jsou ostatní z doslechu.

„Odcházím pokaždý.“ Nechápu, co ho na tom ještě pořád překvapuje. „A tys mi udělal cucflek,“ dodám a odhrnu si vlasy

dost na to, aby svoje dílo viděl. Neujde mi jeho samolibé ušklibnutí, než zase rysy urovná do neutrálního výrazu. „Tos udělal schválně?“ zeptám se tak nahlas, že na mě Everly otočí hlavu.

„Hele, vždyt' o nic nejde. Jen jsem se trochu rozvášnil.“

„No, tak kdyby ses příště na mém těle moc nerozvášňoval, bylo by to super.“

Tyler se ke mně nakloní. „A nepopírá to pak smysl naší dohody?“

Drknu do něj ramenem. „Prostě už to nedělej, jasný?“

„Já nechtěl, Ruby,“ kaje se Tyler a už nezní tak rozverně. „Přece ze mě nebudeš dělat hajzla jen proto, že sis ke mně přišla zapracovat a já ti splnil tvoje přání.“

„Ježíši, Tylere, nechovej se jako debil.“

„Já se tady nechovám jako debil.“

„Co tím chceš jako říct?“ Hodím batoh na lavici. Vypadá to, že tohle se se mnou potáhne celý den. Nejdřív jsem byla kráva, teď jsem zjevně i debil. Skvělý.

„Ty víš, co tím chci říct,“ opáčí Tyler a přejde třídu ke své lavici. Jenže já to nevím. Nemám ani páru.

Ledaže by narážel na to moje odcházení, ale to ne.

Vyhlédnu z okna, tlak za očima už zvěstuje přicházející bolest hlavy. Sleduju tu novou holku, jak se zvedá z lavičky a jde vstříc hnusné Hondě Civic, šedivé, s trochu prorezlým nárazníkem. Zahlédnu řidiče, který se vyklání z okénka a podává jí batoh. Rozhodně to nebude její táta – na to je moc mladý –, ale z toho, jak jí pocuchá vlasy, když si od něj bere batoh, se zdá, že to není ani její kluk. Něco malého ve mně se při tom zjištění uklidní. Snažím se moc nedumat nad tím, co to znamená.

Hrábnu do batohu pro tužku, cokoli, jen abych mohla od té holky odtrhnout oči, a jsem ráda, když mi v kapse zavibruje telefon. Vytáhnu ho a na displeji svítí asi tucet zpráv od mámy, kde mi připomíná, že od půl sedmé večer mám lekci stepu a ať si na ni vezmu ty lepší boty a ať se usmívám a ať na šek napíšu datum

až z příštího týdne a... a... a. Pořád samé příkazy. Máma ráda opakuje, že „jediné, co je lepší než být královnou krásy, je být maminkou královny krásy“, ale já mám dost problém jí to věřit.

Jenže některé věci prostě nahlas říct nemůžu: jako třeba to, že její sen už není mým snem, už nějakou dobu ne, a nezáleží na tom, jak moc se do toho nutím. Jako třeba to, že bych byla radši, kdybychom tím šekem zaplatily jídlo a účty za bydlení a elektřinu, a ne lekce stepu, které nesnáším, a samoopalovací nástříky, které nikomu nijak neprospějí. Jako třeba to, že můj úsměv je už tak dlouho hraný a falešný, že se bojím, že už ani nevím, jaký je ten opravdový.

4

MORGAN

Strašně ráda bych řekla, že zbytek dne byl lepší, že potom, co jsem zapomněla batoh a pak mě skoro srazilo auto, proběhlo všechno ostatní jako po másle. Jenže bych lhala. Učitelka, co měla dozor na chodbě, mi zapsala třídní důtku a pak mě poslala do ředitelny, zjevně ji moc nepřesvědčilo moje vysvětlení, že jsem na škole nová, protože „na školu se přece nepřestupuje těsně před koncem školního roku“. Což je pravda, ale já jsem fakt nová a přesně tohle jsem udělala.

Když se to konečně vyřešilo, šla jsem ke své skříňce, ale kód k zámku nefungoval, a tou dobou už skončila třídnická hodina a začala první vyučovací. Učitelce, co měla dozor, se mě nejspíš zželelo, takže mě doprovodila zpátky do ředitelny, kde ředitel bodře prohodil: „To už se ti po nás stýskalo?“ Pak jsem dostala propustku z hodiny a nový kód k zámku skříňky a konečně jsem si mohla jít po svých. Skoro.

Protože jsem šla pozdě i na třetí hodinu. Já hloupá si myslela, že všechny třídy s číslem začínajícím na dvojku budou ve

druhém patře, ale ukázalo se, že učebna 215 je ve skutečnosti v prvním patře nově přistaveného křídla. Proč taky ne?

Nějakým zázrakem se mi povede přijít včas aspoň na čtvrtou hodinu, společenské vědy, poslední hodinu před obědem. Učitelka se mi představí jako profesorka Morrisonová, předá mi učebnici a vyzve mě, ať si sednu kamkoli. V tu chvíli si všimnu, že lavice jsou rozestavené do půlkruhu, ne do řad jako ve všech třídách v mé bývalé škole. Tady očividně slovo řád nic neznamená.

„Vy tu nemáte zasedací pořádek?“ rozhlížím se po třídě, do které už se trousí další studenti.

„Ne, slečno Matthewsová, v mé třídě ne. Můžete si sednout, kam je libo.“

Přelétnu místnost pohledem a vyberu si lavici napravo, skoro vzadu, odkud budu na profesorku a všechny ostatní mít dobrý výhled. Ne, že bych měla moc na výběr: v tomhle systému je na všechny vidět pořád. Chytré. Tady bude skoro nemožné o hodině psát na mobilu nebo jen tak vypnout, aniž by si toho učitelka všimla.

Pak vejde do třídy Allie, povzbudivě se na mě usměje a udělá pár kroků. Sedne si do lavice vedle holky, která je nejspíš její kamarádka, protože se hned dají do řeči. Což je v pohodě. Nebo to bude v pohodě, až se po vyučování konečně setkám s celým týmem, který mě, doufejme, přijme vřeleji než můj bývalý tým – ti mě odhodili jako kus hadru hned, jak jsem se vyoutovala. Nebo možná hned potom, co jsem trenérovi vynadala do homofobních misogynů. Těžko říct.

Sklopím hlavu a listuju učebnicí, nejradši bych byla kdekoli jinde, jen ne tady, a vtom mi někdo kopne do židle. Zvednu oči a vidím, že přede mnou stojí ta holka z auta. Místo neuspořádaného drdolu má vlasy rozpuštěné, takže jí rámuji tvář, do které civím až příliš dlouho.

Holka si odkašle. „Tohle je moje místo,“ prohlásí, ne úplně nezdvořile, spíš pevně a nekompromisně... jako by nepřipouštěla žádnou diskuzi.

„Já myslela, že tady přidělený místa nemáte,“ namítnu, i když instinkt mi velí popadnout tašku a vzít nohy na ramena. Ale teď už se zastrašovat nenechám. Tohle je moje nové já.

Holka zatne zuby. „Přidělený ne, ale každéj tu už svoje místo má.“

„Cože?“

„Hele, já chápu, že jsi tu nová a tak, ale tohle je prostě moje místo, sedím tu už od září, takže kdybys přestala překážet a zvedla se...“

„Přestala překážet?“ uculím se. „Jako jsem předtím překážela tvému autu, když jsi do mě málem narazila?“

Skoro bych odpřisáhla, že se jí zachvělo chřípí. Bylo by to roztomilé, kdyby to nebyla tak otravná nána. Ne, beru zpět, rozhodně to je roztomilé, ale snažím se to nevnímat. Leda že by se vztekle chvění chřípí počítalo jako flirt, protože v tom případě...

„Hele, to *ty* jsi málem narazila do *mýho auta*, ne naopak.“

„Nějaký problém, dámy?“ otočí se od bílé tabule profesorka Morrisonová a povytáhne obočí.

Už už otvírám pusku, abych odpověděla, že jo, pořádný problém, a největší problém mám s tím, že mě tahle královna všech debilů přitahuje jako nikdo jiný, ale to už se do toho vloží něčí hlas z druhé strany třídy.

„Ty jsi Morgan, viď?“ zeptá se Allie a já k ní trhnu hlavou. „Pojď si sednout k nám.“ Poklepe tužkou na lavici vedle sebe, kde je prázdná židle.

Zalétnu pohledem k holce, která se nade mnou dál tyčí, nechce se mi jí dopřát vítězství, ale ona se už tváří spíš znuděně než našťavaně, takže mi připadá, že trvat si na svém mi za to nestojí. Ne dnes. Popadnu batoh a učebnici a vyklouznu z lavice.

„Těžký začátek?“ zeptá se Allie, když sebou plesknu na židli vedle ní. Převlékla se z běžeckého úboru do měkkého svetru a stahuje si rukávy přes dlaně. Přesto z nich vykukují zářivě rudé nehty, v ostrém protikladu k její bledé kůži.